

“Als we nu niet protesteren wanneer dan wel?”, Miranda Wieggers secretaris van Stichting Kompas Nederland, maakt zich ernstig zorgen over de toekomst: “nu ben ik wel nog wel fit, maar straks... kan ik dan nog wel goede zorg betalen? We zijn aan de goden overgeleverd.” Met het Volks amendement onder de arm wil een grote groep gehandicapten vandaag het tij keren.

Velen zijn begaan met het lot van gehandicapten, chronisch zieken en ouderen, want er gaat flink gekort worden op de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). Op de verzamelplek in het Citycentrum is het ondanks het slechte weer al behoorlijk druk. Voorzitter Peter Vreken wordt geïnterviewd door TV Maastricht. Later cirkelen ook L1 en verschillende verslaggevers en fotografen van kranten om de protestgroep heen.

Het is de eerste keer dat gehandicapten en chronisch zieken in Maastricht de barricades opgaan: koebellen rinkelen en rolstoelen hangen vol met carnavals attributen, waaronder een grote zwarte gier. Ook de *Mestreechse Ingel* is solidair: “Want dit betreft ons allemaal”. Iedereen kan zomaar invalide of gehandicapt worden. En mensen die meer dan 150% van de bijstandsnorm verdienen, krijgen dan geen noodzakelijke hulp meer. “Dat is heel erg, dit zijn hele harde maatregelen”, aldus Vreken.

Verbijsterd maar strijdbaar gaat een grote groep de barricades op. Op naar de markt waar Loco-Burgemeester Costongs en Wethouder Damsma de protestmars ontvangen. Twee vaandel dragers van Stichting Fokus lopen als klassieke *bieltjesmannen* voorop in de protestmars. Een van dames, op gevorderde leeftijd, maakt verreweg het meeste kabaal. De toeter van haar scootmobiel lijkt wel opgevoerd te zijn. Ze grijnst. Door de megafoon schalt door de winkelstraat: “Actie, actie, actie!” en “WMO, Geen cadeau!”. Verbaasde winkeliers bekijken de niet alledaagse situatie, soms cynisch dan weer meegaand. Sommige jongeren lachen. “We willen niet teruggeworpen achter de geraniums!!!”.

Eenmaal op de markt groeit het enthousiasme en de verontwaardiging tot een luid crescendo. Ceremoniemeester Jan Hoen zegt dat het regent omdat de engelen huilen om wat er dreigt te gebeuren met de WMO. Dan geeft hij het woord weer aan Peter Vreken:

“Mensen, we laten dit toch niet gebeuren, ik ben me een hoedje geschrokken, het is gewoon schandalig! Na vergaderingen in de raad over de WMO, gaf iedereen aan daarvan af te blijven. In december is de WMO voorzieningen tóch aangenomen. Haast alle partijen hadden voor gestemd, slechts drie partijen waren tegen.” Het publiek joelt luidkeels. “Maar we komen in actie, gaan protesteren. Want we hebben ook recht op een normaal leven en we betalen al zoveel. Het is schandalig dat dit in Maastricht gebeurt. En wat komt er niet nog landelijk op ons af? Het zelfstandig wonen gaat naar de knoppen; de Fokuswoningen worden ontnomen, er is geen 24 uur service meer... Waarom? Er is hard geknukt voor het PGB. En ook dat wordt ontnomen als het aan de staatssecretaris ligt!” Terwijl de ambtenaren geruisloos het stadshuis binnenlopen, gaan de speeches verder.

Harry Schreurs is van de actiegroep *Terug naar de Bossen*, de plek waar gehandicapten en chronisch zieken dreigen te belanden als de bezuinigingen zo door gaan. Hij vat de ernst van

situatie duidelijk samen: “De cliënt moet meer regie krijgen’, aldus het kabinet. En wat doen ze nu? Nu hevelen ze alles over naar de gemeentes en schaffen het PGB af. Dit kán en mág niet gebeuren! Bij 150% boven het bijstandsniveau, vlieg je uit de band. Gebouwen zijn al slecht toegankelijk en er is geen expertise om aan de specifieke behoeften van gehandicapten te voldoen. Het verzekerd recht op zorg verdwijnt en we worden afhankelijk van de gemeentes. Er is geen toezicht of inspectie meer zoals het nu is. Dit leidt tot een kostenverzwaring terwijl we hulp nodig blijven hebben. We moeten straks noodgedwongen verhuizen: terug naar de bossen. Naar de instellingen waar we vandaan komen, maar de kosten zullen dan veel hoger worden! Er is hier niet over nagedacht: heroverweeg daarom deze bezuinigingen en bedenk dat iedereen zo maar een beperking kan krijgen. Wij zijn klaar voor de strijd!!! ACTIE !” Het publiek geeft een daverend applaus.

De derde speech komt uit het veld; Marianne Eshuis is huishoudelijke hulp bij het Groene Kruis: “Wat er allemaal verandert met deze nieuwe WMO is te gek voor woorden. De tarieven en voorwaarden maken het straks onmogelijk om hulp in dienst te houden. Velen van mijn collega’s raken hun baan kwijt en de rest houdt maar een tientje bruto per uur over. En daarvoor poetsen we niet alleen, we zijn week in week uit aanwezig en helpen vanuit ons hart waar we kunnen. Maar de thuiszorg komt verder onder druk te staan, en dat is een weg die leidt naar isolement van onze doelgroep. We krijgen nu al geen vakantiegeld, geen pensioen, geen doorbetaling bij ziekte.” Marianne kijkt de wethouder aan: “Kijkt u goed naar wat er gekort wordt, naar de werkgelegenheid en de kwaliteit van zorg die verloren gaat. Wij kunnen die leveren, maar dan moet de kwaliteit van ons eigen bestaan niet onderuit worden gehaald....”

Nu is het moment gekomen dat het volks-amendement aan Wethouder Damsma en de locoburgemeester Costongs. Er wordt wederom gejoeld. Costongs is helaas slecht te verstaan, aan zijn lichaamstaal is af te lezen dat ook hém dit klaarblijkelijk aan het hart gaat. Wethouder Mieke Damsma neemt het woord: “Ik ben getroffen door uw aanwezigheid. Ik begrijp uw bezorgdheid, ook gezien wat er landelijk op u afkomt. We behandelen de WMO op dit moment met de grootste zorgvuldigheid. We zullen zorgen dat de WMO er blijft voor de mensen die deze het hardst nodig hebben. We nemen uw Amendement mee en nemen hem door. Verder nodig ik Kompas uit samen koffie te drinken om de zorgen door te spreken...”, aldus de Wethouder die op veel boegeroep mag rekenen.

“Uw roep is gehoord!” zegt Jan Hoen, “Deze bezuinigingen zijn niet goed, velen van ons komen in de problemen, vooral de zwaksten van de samenleving!” Tegen Damsma zegt hij “dat het vandaag regent omdat de engelen huilen vanuit de Hemel om wat er dreigt te gebeuren met de WMO”. Terwijl grote banken kapitaalinjecties krijgen waarbij deze bedragen verbleken, door een crisis veroorzaakt door neo-liberalistische marktwerking, dreigen nu de laatste restjes verzorgingsstaat te worden wegbezuinigd.

Dat is geen beleid, dat is een politieke wurggreep.